

D ů v o d y:

Odvolací soud nepochybil v tom, že uznal, že se složením obou částek na soudě podle § 1425 obč. zák. žalovaní zprostiti svého závazku. Neboť, je-li rozsudkem uznáno, že žalující straně přísluší jen zmíněné dvě částky a žalující strana se s nimi nechtěla spokojiti, poněvadž žádala více, stalo se uložení na soudě po právu a, byla-li žalující strana o tom uvědoměna, má složení oněch částek účinek placení. Jest ovšem pravda, že věřitel nemusí přijati částečné placení (§ 1415 obč. zák.), avšak tím okamžikem, kdy žalovaná strana doplnila k soudu složenou částku na částku rozsudkem uznanou, zaplatila celý svůj dluh 2.333 Kč. Na tom nic nemění okolnost, že žalovaní nabízeli žalující straně před uložení k soudu méně než rozsudkem uznanou částku 2.333 Kč, neboť k tomu nebyla žalovaná strana povinna, vědouc, že žalující strana žádá daleko více a neprojevuje ochotu přijati méně nebo částečné placení.

Čís. 11701.

Dědická daň a v ní po případě obsažený poplatek z pozůstalostních nemovitostí požívá přednostního zástavního práva na předmětech pokud se týče na nemovitostech, jichž se daň a poplatek týká. Předpokladem výsadního pořadí dědické daně a pozůstalostního poplatku jest, že není starší tří let. Pozůstalostní nemovitost ručí za dědický, najmě za nemovitostní poplatek, i když nebyla ještě v době exekučního prodeje pozůstalost odevzdána.

Úroky (dávky z majetku a z přírůstku na majetku) starší tří let od příklepu zpět počítajíc nepožívají pořadí jistiny. Byly-li na nemovitosti zajištěny, přísluší jim jen pořadí podle knihovního zápisu.

Věcné ručení prodané nemovitosti za nedoplatky daní (daně pozemkové, domovní, činžovní a výdělkové) trvá, třebas daně nebyly ještě předsány a platební výzva se ještě nestala.

(Rozh. ze dne 27. května 1932, R I 316/32.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice eráru v přednostním pořadí dědickou daň, dávku z majetku a z přírůstku na majetku i s úroky 5422 Kč a 1252 Kč a daň pozemkovou, domovní, činžovní a výdělkovou za dobu od 1. dubna 1930 do příklepu. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhající věřitelky potud, že nepřikázal eráru v přednostním pořadí dědickou daň.

Nejvyšší soud obnovil k dovolacímu rekursu československého státu usnesení prvního soudu ohledně dědické daně; dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky pak vyhověl potud, že přikázal čsl. státu na úrocích z dávky z majetku a z přírůstku na majetku místo 5422 Kč a 1252 Kč 50 h jen 2160 Kč 48 h a 498 Kč 96 h, jinak dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky nevyhověl.

D ů v o d y:

Podle § 72 cís. patentu ze dne 9. února 1850, čís. 50 ř. zák. o poplatcích, který podle § 44 cís. nař. ze dne 15. září 1915, čís. 278 ř. zák., a § 5 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 337 sb. z. a n., zachován byl v platnosti, požívá i dědická daň a v ní po případě obsažený poplatek z pozůstalostních nemovitostí přednostního zástavního práva na předmětech, pokud se týče na nemovitostech, jichž se daň a řečený poplatek týká. Účtovaná dědická daň 4292 Kč s příslušenstvím jest, jak vyplývá z výkazu připojeného k přihlášce, poplatkem z pozůstalostních, nyní prodaných nemovitostí po Josefu R-ovi a není poplatek ten, což jest podle odstavce 14 článku III nejvyššího rozhodnutí sděleného výnosem ministerstva financí ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. z. další podmínkou výsadného pořadí dědické daně, pokud se týče pozůstalostního poplatku, starší tří let. Proto se zřetelem k uvedeným ustanovením právem první soud účtovanou dědickou daň, vlastně nemovitostní pozůstalostní poplatek ve vykázané částce 4292 Kč s příslušenstvím z nejvyššího podání přikázal a jest si se strany čsl. státu do napadeného usnesení, jímž rekursní soud tomuto poplatku přednostní uspokojení nepřiznal, oprávněně stěžováno. Na věci nic nemění, že k dražbě došlo a nemovitosti byly prodány dříve, než byla pozůstalost odevzdána. Jak plyne z § 1 zákona ze dne 18. června 1901 čís. 74 ř. zák., který podle § 45 cís. nař. ze dne 15. září 1915, čís. 278 ř. zák., a zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 337 sb. z. a n., dosud platí, ručí pozůstalostní nemovitost za dědický najmě nemovitostní poplatek, ježto nárok naň vzniká již nápadem dědictví, i když nebyla ještě v době prodeje pozůstalost odevzdána. (Srovnej Gl. U. n. ř. 3442). Na důvodný dovolací rekurs čsl. státu bylo napadené usnesení, co se týče dědické daně, změnití a se usnésti, jak se stalo.

Co se týče dovolacího rekursu vymáhající věřitelky jest k stížnostním bodům této rekurentky uvéstí toto: Mylně tvrdí dovolací rekurentka, že nebylo prokázáno, že se účtovaná dávka z majetku a z přírůstku na majetku (zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.) týká prodané nemovitosti (§ 62 uvedeného zákona). Okolnost tuto výslovně uvádí berní správa ve svém jako doklad k přihlášce dávky připojeném přípisu ze dne 17. září 1931, čís. 1046 ai 31, a je tedy i ona náležitost pro přiznání dávky z majetku a z přírůstku na majetku v přednostním pořadí dána, pokud se týče odporuje dovolací rekurentka přiznání uvedené dávky ve výsadním pořadí neprávem. Že dávka z majetku a z přírůstku na něm byla, a to zavčas, to jest do tří let po splatnosti na prodaných nemovitostech zajištěna, vyplývá nepochybně ze srovnání zápisu v příslušných vložkách veřejné knihy s přihláškou a opačné tvrzení dovolací rekurentky nemá opodstatnění. Dovolacímu rekursu jest však přisvědčiti, pokud odporuje tomu, že při dávce z majetku a z přírůstku na majetku byly v přednostním pořadí s dávkou přikázány i úroky starší tří let od příklepu zpět počítaje. Podle § 17 knih. zák. a § 216 poslední odstavec ex. ř. mají stejnou přednost s jistinou jen úroky, které nejsou zadrženy déle než tři léta před příklepem. Úroky starší nepožívají tohoto pořadí a, byly-li, jako v projednávaném případě, na nemovitostech zajištěny, přísluší jim jen pořadí knihovního zápisu (§ 216 čís. 4 ex. ř.,

jud. čís. 106 Gl. U. 7653 a z dalších rozhodnutí mimo jiné Gl. U. n. ř. 2271, 2939, sb. n. s. 325). Bylo tudíž na úrocích přiznati místo příkazaných 5422 Kč a 1252 Kč 30 h jen 2160 Kč 48 h a 498 Kč 96 h, takže se zbytek nejvyššího podání ve prospěch dovolací rekurentky zvětšil. Co se úroků týče bylo tudíž dovolacímu rekursu vyhověti.

Příkazání daní, pozemkové, domovní, činžovní a výdělkové za dobu od 1. dubna 1930 do příklepu, to jest do 1. října 1931, napadá dovolací rekurentka neprávem. Důvodem, pro který odporuje přiznání nedoplatků těchto daní, jest dovolací rekurentce, že nebyly ještě předepsány. Avšak podle § 270 zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. nezávisí daňová povinnost a splatnost daně na předepsání daně a, co se týče věcného ručení za daň, netřeba podle § 266 uvedeného zákona platební výzvy, jde-li o exekuční prodej ručícího objektu. Ručí tedy prodaná nemovitost za nedoplatky shora uvedených daní, i když daně nebyly ještě předepsány a když se platební výzva nestala, pokud se týče, nižší soudy, příkazavše řečené daně z nejvyššího podání, nepochybily.

Čís. 11702.

Železniční dopravní řád ze dne 13. května 1921, čís. 203 sb. z. a n.

Dopravováno-li zboží na otevřeném voze, není věcí dráhy, by prokázala, že škoda nastala z příčin ji vyvíňujících, nýbrž se předpokládá, že škoda z okolností těch vzejíti mohla. Důkaz o vině dráhy náleží tomu, kdo se domáhá náhrady škody. Na něm jest, by prokázal jednání neb opomenutí, přičítací se příkazům nebo zákazům daným dráze, ať již na základě zvláštních nařízení, neb ze všeobecné povinné péče řádného obchodníka, a jsoucí v příčinné souvislosti se způsobenou škodou.

Nábytkový vůz jest pokládati za zboží odevzdané k dopravě jako každý jiný druh zboží a nelze o něm použití ustanovení § 66 žel. dopr. ř.

(Rozh. ze dne 27. května 1932, Rv I 233/31.)

Žalobce jako postupník Š-a domáhal se na dráze náhrady škody, ježto nábytkový vůz se svršky Š-ovými shořel dne 22. srpna 1928 při dopravě na otevřeném nákladním vozu. Procesní soud prvního st. l. c. žalobu zamítl. Důvody: Podle § 96 (1) dopravního řádu pro železnice neručí dráha za zboží, přepravované ve vozech otevřených, za škodu, která vzejde z nebezpečí, spojeného s tímto způsobem přepravy. Podle téhož paragrafu (2), mohla-li podle okolností vzejíti škoda z některého nebezpečí označeného v odstavci (1), platí domněnka, že z tohoto nebezpečí vzešla. Poněvadž zásilka byla přepravována v otevřeném voze a podle tvrzení obou stran pravděpodobnou příčinou požáru byla jiskra z lokomotivy, jest to osvobozovací důvod § 86 odst. (1) pro dráhu a musel by žalobce, by se žalovaná dráha nemohla dovolávat předpisů a osvoboditi se od ručení, dokázati, že škoda vzešla jejím zaviněním [§ 86 (3)]. Žalobce dovolává se v tom směru toho, že vůz měl býti zařazen v zadní části vlakového parku, což se v souzeném případě nestalo. Žalovaná dráha výslovně nepopírá, že vůz nebyl zařazen na konci vlaku, a z výpovědi svědka Karla M-a by vyplývalo, že vůz